

Hun havde da hellerikke ladet Forældrene i Fred, før hun fik dem overtalt til — tidligere end sædvanlig — at bryde op fra »Skovbakken« og flytte ind til Byen, saa at hun oftere kunde se ham, vente hans Komme hvert Øjeblik paa Dagen, og om Natten vide ham blot firehundredogtredive Skridt fra hendes Side. Men selv dette var hende ikke nok. En Time efter, at han havde forladt hende, kunde hun sætte sig ned og skrive til ham. Bestandig var der noget, hun nødvendigt straks maatte sige ham, eller noget, hun frygtede for ikke at have sagt paa rette Maade, eller noget, hun havde sagt men nu fortrød og vilde bede ham glemme — altsammen halvt ubevidste Paaskud for at sige ham dette ene og eneste: at hun elskede ham, og at hun talte Minutterne og sit Hjertes Sekundslag, til hun saae ham igen.

»*Bon jour, Monsieur!*« skrev hun til ham en Morgen, da Solen skinnede ind ad hendes Vindue. »Mon du skulde komme her i Formiddag? I saa Fald kunde jeg jo spare mig denne Epistel. Men du er saa upaalidelig. Hvorfor kom du ikke iafte? Havde du travlt, min Ven? Jeg ventede til Klokken ti, gik saa iseng i daarligt Humør og hadede dig af et oprigtigt Hjerte til Klokken elleve. Idag tilgiver jeg dig for det prægtige Solskinsvejrs Skyld. — Kunde du nu ikke for denne Dag lade dine Korrekturer og Tegninger hvile og komme her ved To-Tiden; saa er kun Moder og